

Desastreuze effecten van psychiatrische behandeling en -medicatie.

Verslag ontvangen april 2021 en gepubliceerd op www.ncrm.nl met goedvinden van de auteur.

--O--

Na een aantal gebeurtenissen op het werk en in de privésituatie werd ik opgenomen op een PAAZ¹ en later heb ik nog in een psychiatrisch hostel gewoond.

Het eerste wat psychiaters deden was me volstoppen met heel veel pillen (12 soorten in totaal). Door de bijwerkingen kreeg ik evenwichtsstoornissen en ik viel regelmatig op de grond. Na 5 weken had ik al verschijnselen van diabetes en schopte ik de dekens van mijn bed. Ik was vrijwillig opgenomen, maar als ik de medicatie niet zou nemen, werd ik als zorgmijder gezien en zouden ze mij niet verder behandelen. Ik vertelde mijn levensverhaal en kreeg toen 8 persoonlijkheidsstoornissen op me geplakt. Terwijl ik veel traumatische ervaringen heb opgedaan; kennelijk beseffen psychiaters niet dat problematisch gedrag uit trauma voort kan komen.

Ik heb gezien dat mensen normaal lopend de PAAZ opkwamen, en na een paar dagen als Parkinsonpatiënten rondliepen.

Er was een verpleegkundige die, als iemand niet goed aan tafel zat, dreigde mensen in de isoleer te gooien.

Ik heb gezien dat verwarde mensen, door een man of 5 tegen de grond werden gebeukt.

Mensen die niet meer konden bewegen en op de grond lagen, als bijwerking van medicatie, daar werd gewoon overheen gestapt.

Verpleegkundigen wisselden hun dieettips uit aan tafel, terwijl en vrouwen met anorexia waren opgenomen. Een ervaringsdeskundige wilde zijn 'geval' wel even op tafel leggen, dan konden we zien hoe groot die was. Er zaten misbruikte vrouwen aan tafel.

Men vergat soms 's nachts de deuren af te sluiten, waardoor er midden in de nacht verwarde mensen op je kamer stonden.

Eén nacht, heeft een medepatiënte, gedurende anderhalf uur stoelen en koffiekannen tegen ramen en deuren gegooid. Er kwam geen verpleging. Ze hadden het niet gehoord, want ze zaten bij elkaar achter de vissenkom, op de gesloten afdeling. Ik kon zelf niet van de kamer af, want ze gooide ook tegen mijn deur.

Ik heb een patiënt coke zien snuiven op zijn kamer.

Ik kreeg vriendschapsvoorstellen met seks van medepatiënten. Er werd gestalked, gedreigd, ik werd beschuldigd van diefstal.

¹ Psychiatrische Afdeling Algemeen Ziekenhuis – *Voetnoot red.*

Medicatie werd in een bekertje gedaan, je wist helemaal niet of je medicijnen kreeg waarmee je mocht rijden of niet. Je wist ook helemaal niet wat je slikte. Geen doosjes, geen bijsluiters, helemaal niets.

Hulpverleners zeiden: 'iedereen is je zat, dus hebben ze je me maar aan mij gegeven', 'volgens mij ben je best aardig', 'als je niet normaal uit je ogen kunt kijken, kun je naar de dak-en thuislozenopvang tussen de drugsverslaafden gaan wonen'.

Bijwerkingen van medicijnen werden genegeerd. Die werden gezien als onderdeel van je ziekte. Bijwerkingen werden behandeld met nieuwe medicijnen. Ik werd incontinent, kon niet meer recht lopen en moest langs de muren kruipen om naar het aanlooplokaal te komen.

Toen ik eenmaal met een aanval van spasmen in mijn gezicht naar de spoedeisende hulp ging, zei de neuroloog dat de psychiater gek was met al zijn medicijnen, en ben ik cold turkey met alle medicijnen gestopt. En kreeg ik wel nog allerlei medicijnen om de gevolgen van de eerdere medicijnen proberen om te keren.

Daarna heb ik een jaar in een psychiatrisch hostel gewoond, omdat ik door een scheiding dakloos werd. Ik zou mijn kinderen daar mogen zien. Uiteindelijk mocht ik mijn kinderen daar toch niet zien. Je mocht geen nacht wegblijven, want dan betaalde de verzekering niet. Maandelijks werd er 5000 euro gedeclareerd bij de zorgverzekeraar, om daar te kunnen wonen. Het was een vies, benauwd, stinkend hok, met alleen een bed en een tafeltje en een kast. Daar was iedere dag agressie. Het brandalarm ging 3 per week af, omdat mensen zo gedrogeerd waren dat ze met een brandende sigaret in bed in slaapt vielen. Mensen spuugden in het eten, likten aan appels of spuugden in de curryfles. De temperatuur daar liep op tot 40 graden overdag, terwijl we op plastic matrassen sliepen. Er was geen geld voor airco. Terwijl we moesten beeldbellen voor therapie, was het internet heel slecht. Ze vergaten regelmatig medicijnen te geven, of vergaten het af te tekenen. Ik heb dozen vol medicatie zien staan, die terug moesten naar de apotheek. Mannen masturbeerden op de gemeenschappelijke PC in de woonkamer. Privégegevens van patiënten stonden op PC in de gemeenschappelijke ruimte.

Ik heb klachten ingediend, maar ik werd slechts hartelijk bedankt voor de klachten die ik had omtrent bejegening.

De diagnoses zijn zo maar gesteld, zonder een enkel onderzoek, en ook zo naar de huisarts gestuurd. Die vervolgens tegen me zei: 'zo, dus we hebben een persoonlijkheidsstoornisje?'

Ik ging voor hulp bij trauma's en ik heb alleen maar ergere trauma's ervoor teruggekregen. De opname bestond vooral uit pillen slikken en een uurtje per dag naar het aanlooplokaal. Als ze tijd en zin hadden, ging verpleegkundigen wel eens met ons badmintonnen.

Zelf heb ik last gekregen van hemidystonie, torticollis, hemifasciale spasmen², rollende tong, en incontinentie, ten gevolge van psychiatrische medicatie. En ben ik zwaar getraumatiseerd door deze opname.

Hulpverleners, die na 3 jaar zeiden dat ze geen verstand hadden van trauma's. Ik heb wekenlang met een arm in een kramp gelopen, niemand die er iets aan deed of iets eraan wist te doen.

Tot op de dag van vandaag heb ik last van deze hemidystonie, waardoor ik in een gehandicaptenwoning woon. Ik heb prediabetes en een vervette lever door alle medicijnen (voorstadium van levercirrose, terwijl ik nooit gedronken heb). Ik werkte in de GGZ, maar wil er nooit meer werken en wil ook nooit meer worden opgenomen. Ik ben ernstig getraumatiseerd door de gebeurtenissen daar en ik ben ook ernstig lichamelijk aangedaan door hun medicijnen. Ik krijg hulp bij douchen, omdat mijn linkerarm dienst weigert. Ik heb geen controle meer over de bewegingen van mijn linkerarm. Ik maai met die arm alles om. Een pakje vlees krijg ik niet eens meer open met mijn linkerhand. Ik kan niet meer autorijden, fietsen, allemaal door psychiatrische medicatie. De hemifasciale spasmen zijn intens pijnlijk, en maken dat ik me schaam om naar buiten te gaan.

Eén van de mogelijke oorzaken van al deze klachten, is een genafwijking, waardoor ik psychiatrische medicatie niet kon metaboliseren. Die had de psychiater twee jaar lang gemist. Het formulier was zoek, ze hebben er 2 dagen naar gezocht. Pas na 2 jaar zorg werden contra-indicaties ingevoerd. En ik zou een case study worden voor psychiaters, maar dat is nooit gebeurd. Trauma's werden losgewoeld, maar daar werd verder niets mee gedaan. Hulp bij de scheiding heb ik niet gehad. Totaal niet.

Ik zorgde voor 2 kinderen, eentje is lichamelijk beperkt. Nu kan ik mezelf niet eens meer verzorgen.

Ik ben inmiddels met een tweede letselschadeadvocaat bezig. En met het Expertisecentrum Euthanasie. Ik zie de psychiatrische behandeling als een poging tot doodslag. Ik ging er met psychische klachten heen. En kwam er psychisch ziek *en* met een lichamelijke beperking uit.

² Hemidystonie: stoornis in het normale samenwerken van spieren. Daardoor ontstaan draaiende, wringende bewegingen en abnormale houdingen van een of meer lichaamsdelen. Torticollis: verdraaiing van de nek. Hemifasciale spasmen: abnormale spierbewegingen in het gelaat.
– *Voetnoot red.*